

har som sagt fremstillet den finantzielle Balance saaledes, at der er et ordinairt Overskud af ca. 450,000 Rd., og det Resultat, hvortil jeg med Hensyn til vore finantzielle Forhold er kommen, er det, at Overskudet omtrent er 750,000 Rd. Denne Forskjel er ganske vist ikke stor, og hvad enten man tager det ene eller det andet Tal som Udgangspunkt, troer jeg ikke, man kan sige om en Stat, der i vor Tid kan møde med et Budget med et løbende ordinairt Overskud, at dens finantzielle Stilling er uheldig, idetmindste ikke, naar man vil sammenligne den med Fleertallet af de andre europæiske Staters. — Jeg lagde meget godt Mærke til, at det ærede Mindretal gjentagne Gange brugte det Udtryk, at vor finantzielle Stilling var „ullar“, og jeg vil indrømme Berettigelsen dertil, naar man paa den ene Side seer hen til de forventede extraordinære Indtægter, som ikke ere opførte paa Finantsloven, og paa den anden Side til de forventede extraordinære Udgifter, som heller ikke ere opførte der, men som jeg troer, det ærede Thing med fuldkommen Sikkerhed kan gjøre Regning paa at see fremlagte paa anden Maade. Naar jeg altsaa skal resumere mit Indtryk ikke af Finantslovsforslaget, men af de finantzielle Forslag, som overhovedet foreligge, er det dette, at vi nu ere saa lykkelige, at vor Balance viser et Overskud — det være sig nu af $\frac{1}{2}$ eller af $\frac{3}{4}$ Million, det betyder Intet —, og for det Andet, at vort Pengemarked har kunnet fortære ganske lignende Quantiteter af Papir, som vi agte at byde det i de kommende Aar. — Om hvorvidt det Slags Omstændigheder som Krigsforhold og deslige, som det ærede Mindretal omtalte, ville indtræde, staaer ikke til ham eller til nogen Dødelig at sige noget Bestemt, men det forekommer mig, at dersom man bestandig skulde tage Hensyn til alle de mulige uheldige Eventualiteter, som kunne frembyde sig, vilde det overhovedet være særdeles vanskeligt at inkludere sig paa noget større Foretagende. Dersom man havde taget saadanne Hensyn i 1861, da det efter min Formening var langt mere berettiget end nu, vilde det dengang have været umuligt at beslutte sig til Jernbaneanlæg, som vare af langt større Omfang, og som strakte sig igjennem en

længere Række af Aar end de, hvorom der nu er Tale, men det viste sig heldigvis, at, skøndt den dengang paaregnede regelmæssige Gang blev afbrudt paa en for os saa sørgelig Maade, sporedes der neppe nogen Indvirkning af denne Ulykke paa vore Jernbaneanlæg, og hvad dermed staaer i Berørelse. Krigen, og hvad den medførte, foranledigede kun en øieblikkelig Standsning i Arbejdet, men lammede ingenlunde vor Kraft til at fortsætte saa at sige øieblikkelig, da Fienden havde rømmet Landet, og jeg forstaaer altsaa i Virkeligheden ikke, hvorfor man nu allerede skal tage Hatten af for Manden, før man seer ham; det forekommer mig, at her netop kan siges, at det er tidsnok at standse, naar saadanne Eventualiteter frembyde sig. I Loven af 1861 var det som bestemt betinget, at Regjeringen havde Ret til at standse, naar saadanne Eventualiteter indtraadte, men jeg behøver vel ikke udtrykkeligt at udtale, at jeg anseer det som en Selvfølge, at ingen Regjering indlader sig paa en Contract, som paafører den store Forpligtelser gjennem flere Aar til Jernbaneanlæg, uden at tilfre sig paa lignende Maade. Dersom altsaa den forrige Krig ikke væsentlig har hindret Fortsættelsen og Fuldbødselen af de før Krigen bestemte Jernbaneanlæg, seer jeg ikke, at man af mulige Krigsudsigter skulde lade sig skræmme fra at vedtage, hvad man anseer for at være det Fornuftigste, saameget mindre, som jeg ikke seer nogen Grund til nu mere end til enhverstid at stille saa sørgelige Eventualiteter i Udsigt. Jeg haaber altsaa, at det ærede Thing ikke vil følge det ærede Mindretal i at udsætte at tage Beslutning om disse Jernbaneanlæg.

Jeg skal nu vende mig til det ærede Fleertal. Jeg behøver vistnok ikke at minde om, at jeg ved Forelæggelsen eller ved 1ste Behandling af Lovforslaget om Anlægget af Esbjerg Havn med Bestemthed udtalte som min Opfattelse, at man ved at votere for dette Havnearlæg tillige voterede for Anlægget af begge de vestjydske Jernbaner. Fleertallets Forslag er kun forsaavidt en Udvidelse af, hvad jeg har foreslaaet i de tvende samtidige forelagte Udkast, at det gaaer ud paa, at disse vestjydske Baner skulde være byggede inden en vis Tid. Det er